

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18.07.1996, sp. zn. Tcnu 9/96, ECLI:CZ:NS:1996:TCNU.9.1996.1

Číslo: 1/1997

Právní věta: Pro splnění podmínky čl. 3 odst. 1 písm. a) Úmluvy o předávání odsouzených osob (č. 553/1992 Sb.), podle které musí být předávaná osoba státním občanem vykonávající strany, je rozhodující státní občanství v době řízení o předání, nikoli v době spáchání trestného činu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.07.1996

Spisová značka: Tcnu 9/96

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 553/1992 Sb. § 3 odst. 1 písm. a

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČR na návrh Ministerstva spravedlnosti ČR uznal na území České republiky rozhodnutí soudů Slovenské republiky.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Košicích ze dne 11. 10. 1993 sp. zn.. 3 T 47/92 byl obžalovaný R. B. uznán vinným trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 3 trestního zákona Slovenské republiky a trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 trestního zákona Slovenské republiky. Za to byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm let nepodmíněně se zařazením do první nápravně výchovné skupiny.

Proti rozsudku Krajského soudu v Košicích ze dne 11. 10. 1993 sp. zn.. 3 T 47/92 podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný R. B.

Usnesením Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 16. 6. 1994 sp. zn.. 3 To 116/93 bylo odvolání obžalovaného R. B. zamítnuto.

Trestných činů porušování domovní svobody a ublížení na zdraví se odsouzený R. B. dopustil společně s R. Č. st.. tím, že dne 30. 10. 1991 kolem 12.30 hod. ve Spišské Nové Vsi vyzbrojeni dřevěnými násadami vešli do dvora domu M. Č. s rozhodnutím, že donesenými předměty zbijí zde

bydlícího A. Č. Po zjištění, že je doma, vnikli do domu, kde ho oba bili po různých částech těla, a když před nimi utekl, bili ho i před domem, přičemž ho R. B. vícekrát udeřil i do hlavy, takže mu způsobil zlomeninu lebeční klenby a spodiny lebky s vnitrolebečným krvácením a ložiskovým pohmožděním mozku, v důsledku čehož dne 10. 11. 1991 i přes včas poskytnutou odbornou lékařskou pomoc poškozený zemřel.

Odsouzený R. B. v současné době vykonává trest odnětí svobody ve Slovenské republice a předpokládaný termín ukončení trestu je 7. 4. 2001.

Nejvyšší soud České republiky z potvrzení Magistrátu města Ostravy ze dne 20. 2. 1996 zjistil, že R. B. je od 25. 4. 1994 státním občanem České republiky. Toto státní občanství nabyl podle ustanovení § 19 odst. 1 písm. a), b) zákona ČNR č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Ministerstvo spravedlnosti Slovenské republiky požádalo Českou republiku dne 9. 1. 1996 na podkladě čl. 31 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci ze dne 29. 10. 1992 (č. 209/1993 Sb.) a podle Úmluvy o předávání odsouzených osob (č. 553/1992 Sb., dále jen Úmluva) o převzetí R. B. k výkonu trestu do České republiky.

Odsouzený R. B. vyjádřil souhlas s předáním k výkonu trestu do České republiky dne 7. 11. 1995.

Ministerstvo spravedlnosti České republiky předložilo dne 26. 6. 1996 návrh, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 384a tr. ř. uznal citovaný rozsudek a usnesení soudů Slovenské republiky na území České republiky.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal předloženou trestní věc a shledal, že zákonné podmínky pro uznání rozhodnutí soudů Slovenské republiky na území České republiky jsou v této věci splněny tak, jak jsou stanoveny v uvedených mezinárodních smlouvách.

R. B. byl odsouzen pro trestné činy, které jsou soudně trestné i podle právního řádu České republiky. Jde v současné době o občana České republiky. Ze znění ustanovení čl. 3 odst. 1 Úmluvy, podle kterého odsouzená osoba může být předána, je-li státním občanem vykonávajícího státu, jakož i ze smyslu tohoto institutu mezinárodní spolupráce v oblasti trestního práva umožnit cizincům vykonávat trest v jejich společnosti, je přitom zřejmé, že pro splnění podmínky tohoto ustanovení je rozhodující občanství v době rozhodování o uznání rozsudku na území České republiky, nikoli v době spáchání činu. Postupu podle Úmluvy nebrání ani skutečnost, že pachatel byl v době spáchání činu občanem státu, jehož soud vynesl odsuzující rozsudek. Dále je důležité, že odsouzený souhlasí s předáním k výkonu trestu, a zbytek trestu odnětí svobody, který je třeba vykonat, převyšuje dobu šesti měsíců.

Ze shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, že se návrhu na uznání cizozemských rozhodnutí vyhovuje.